

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XXIX. In Feria III. Pentec. Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius
habeant. Ioan. 10. Arg. Tempus revocatum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

sta formam, splendida lucem, spirantia vitam, res denique perfectae omnes, suam perfectionem mutuarunt. *Amor non amat*. Et tamen Deus cum nos tantopere amet, nihil insuper intendit, quam amari; non ad aliud amat, quam ut redameretur; sciens ipso amore fore beatos, qui sese plenis praecordiis amaverint.

Eja itaque ab hac die minimum incalescamus, rependamus amorem amore. Si amare Deum pigebat, saltem redamare non pigeat. *Nimus durus est*

animus, qui si dilectionem nolebat impendere, nolit rependere. Amemus eum, quoniam ipse prior dilexit nos. Occinamus interdum Canticum Dilectum cum D. Augustino: Amo te plusquam Aug. in me, quia tu dilexisti me plusquam te, quia Solit. c. n. voluisti mori pro me. Amo te o Domine, nec cupio amare quicquam aliud praeter te, aut alium ob finem nisi propter te. Omne, quod tibi placet, mihi placet, quod tibi displicet mihi displicet. Amo te mi Jesu hic, da ut in aeternum te amen. Fiat.

CONCIO XXIX.
IN FERIAM III. PENTECOSTES.

Ego veni ut vitam habeant, & abundantius habeant.
Joan. 10.

ARGUMENTVM.
TEMPVS REVOCATVM.

L. **S**copus prope unicus, ad quem desideriorū suorum nervis mortales collimant, est; ut vitam habent, & abundantius habeant. *A.* Eam ob rem vel majoribus hostiis litant valetudini; vel frugali, & castigatiū vivunt, cappa-
tis acerbioribus utuntur, corpus incidi, membra praefecari, ac ustulari permittunt, bona sua profundunt, a-
cerbissima quæque perferunt. *Quibus*
Vita amor.

tamen parum non nunquam, vel nihil, mediis, ac remedis proficiunt, aut evincunt. Facilius esset evolutum revocare tempus, & pristinos redordiri dies. Sed quis id, vel qua ratione præstare poterit? Tertius hic nodus Esdræ sapientissimo propositus erat: *Revoca mihi diem, qui prateriit.* Hunc 4. Ed. 4 ego, ut scite dissuam, Te omnis magisterii Principem, ac doctorem divinissime Spiritus imprimis demissè in-
voco, tum vestram benevolentiam e-
nixè exposco.

§. I.

§. I

NARRATIO.

II. **E** lapsum revocare tempus, vel futurum anticipare ænigma esse videtur, nulli solvendum Oedipo. Quippe.

Nec quæ præteriit cursu revocabilis unda,

Nec quæ præteriit hora, redire potest.
Dividitur annus in menses, menses in dies, & septimanæ, dies in momenta, & quodlibet momentum in prius, & posterius. Jam vero, quod fuit, non est, & quod venturum, nondum est. Nemo autem potest id efficere, ut quod fuit, non fuerit, seu quod præteriit, non præterierit. Quis itaque ista in unum combinaverit? præteritum quis revocaverit? Negant id Philosophi, ac Theologi etiam de absoluta DEI potentia fieri posse. Veruntamen quod illi Omnipotentia Divinæ derogant; id adstruere videtur Doctor Gentium Misericordia Divinæ in Epistola sua ad Ephesios ita scribens: *Videte fratres quomodo cautè ambuletis redimentes tempus.* q. d. Attendite quomodo tempus hoc breve ad beatam æternitatem comparandam concessum, à vobis in vanum consumptum, quibuscumque impensis relictemini. Optimum consilium, sed qua ratione executioni mandandum?

§. II.

Primus modus revocandi temporis.

II. **S.** Augustinus inter homilias quinquaginta sibimet hanc quæstionem objecit: *Quid est redimere tempus?* & solvithis verbis: *Nisi cum opus est,*

etiam detimento temporalium commodo- *Aug. hom.*
rum, ad eterna querenda & capeſſenda, *l. inter 50.*
ſpatia temporis comparare. *Quod subin-* *Idem 96.*
de homiliâ decimâ inter eisdem la- *E. h. 24. de*
tiis, planiusque explicat, ita scribens: *Verb. Ap.*
Redimere tempus hoc est quando aliqui ti-
bi ingerit litem, perde aliquid ut redimas
tempus, quo vaces DEO. Sic enim dum ve-
ſtem emis, nummos amittis, uestem acqui-
ru. Id enim quid perdis, pretium est tem-
poris. Ille juxta hanc S. Patris mentem
redimit tempus, qui illud aufert negotiis ſecularibus, ut Deo consecret. Ille
redimit tempus, qui quod mancipant
alii lusibus, nugis, confabulationibus,
id ille pietati consecrat. Ille redimit,
quasi à captivitate, qui non finit ſeſe
pertrahi ad lites, contentiones, jurgia,
etiam cum dispendio fortunarum lu-
rum.

Potest id ipsum similitudine captivi declarari, quem tum redimimus, cum ē manibus hostium, qui cum detinebant captivum, quovis pretio libera-
ramus. Haud secus redimimus tem-
pus, quum illud ē manibus inutilium,
& futile occupationum vindica-
mus. Offerunt enim ſeſe nobis iden-
titem negotia vana, futilia, ludicra;
traducitur tempus ſomno, aut labore
inutili, mancipatur affectibus Tyrannicis,
ab his, qui vindicat, censetur
quasi captivo gratiam præstitisse, & in
libertatem filiorum DEI, ut iisdem
convivat, afferuisse: *Redimentes tempus.*

III. Celebriſhac in mercatura est *Tobias pie-*
Tempus redi- *Tobias Senior, de quo ſacra pagina* *tas.*
mire quid sit. *contestatur: Cum irent omnes ad vitulos* *Tob. 1.*
aureos, quos Ieroboam fecerat Rex Israel,
bis ſolus fugiebat confortia omnium, sed
pergebat in Ierusalem ad templum Domini,

ni, & ibi adorabat Dominum Deum suum Israël. Cum alii genio indulgerent, ille singultibus & suspiriis cœlum pulsabat; cum alii ederent de escu gentilium, ille jejunio corpus suum attenuabat, & custodivit animam suam, & nunquam contaminatus est; cum alii saltarent circa Idola, ille coram Dœo tuo supplex provolvebatur. Hac ratione tempus, quo alii infernum mercabantur, quodque Erebo oppignorârunt; ipse Numini consecrabat, & saluti animæ suæ in eo consulabatur.

IV. Celebris præter alios S. Catharina Senensis, quæ sub tempus saturnium dierum, tanto ferventiū instabat precibus, effervescebatque affectibus; quanto petulantiū alii eo articulo temporum debacabantur. Eaque de causa merita, ut tanto strictius Christo sposo suo copularetur, quanto alii ab eo se se lequestrarent longius. Quippè continuanti dies, nocteque devotionem suam, apparuit ipse Dominus cum dilecta Matre sua, S. Dominico, & Davide cytharâ suâ suavissimè modulante. Beatissima autem Deipara accipiens Catharinæ manum filium suum demissè precata, ut dignaretur illam in Sponsam accipere; quæ omnem sæculi pompam tam generoso animo illius amore despuisset. Nec abnuit piissimus Jesus suum eidem affectionem contestari, quum admonitâ eadem, ut in suo servitio constans perseveraret, in signum haud per personatæ apparitionis, & affectionis eandem annulo insigni gemmâ exornato subarrhavit, quâ ipsa totâ subinde virâ suâ, & ad amorem dilecti provocabatur, & in adversis, ac tentationi-

Catharina
ser. Christo
etur despon
sata
in vita.

bus se se consolabatur. Quis nolit cum eadem institorem agere, & tam levi impedio tantum gratiæ, ac benevolentia nundinari? Quis abnuat cum eadem tam fructuose tempus redimere, & dilecto impendere?

Celeberrimi quique alii, sopore alto, ac superfluo sepultis aliis, ipsis cum Christo pernoctant in oratione, & dum illi ronchos trahunt, hi suspiriis, ac gemitibus cœlum pulsant; tempus quod illi Morpheo dedunt, ipsis Dœo suo litant. O verè Sapientes Institores, ô veros S. Pauli discipulos illius monitum intendentis: *Videte Fratres quomodo cautè ambuletis, non quasi insipientes, sed ut Sapientes redimentes tempus.* Utinam autem non plures essent, qui illud venum darent, quam qui licitarentur; Utinam non plures ludicris distraherent, quam seruis impenderent munis. Utinam non plures invenirentur, qui occasiones sectantur fallendi temporis, quibus arridet confabulati, donec hora pertranseat, quibuslibet pergere cari; quoad sol occidat; quam quibus cum S. Antonio aliique animus sit orare, quoad sol oriatur.

§. II.

Modus Secundus revocandi seu redimenti temporis.

V. **A**ngelicus Doctor versans, & *Fervor re*
& interpretans præfatum S. *dimittit tem*
Pauli aeroama putat tunc redimi *pus perditus*
tempus evolutum, quando illud quod *S. Thom. h. h.*
agit studiosius, ac ferventiū rebus
Divinis impenditur, ait enim. *Vult ut*
tanto magis vacemus bonis operibus; quan
tio plus institutus malu, hoc est ut om
nia ne.

nia negotia nostra tanto alacrius, ac contentiosius peragamus, quanto nequius antea egimus, ut quod horas nequiter traduximus in scelere, totidem in piis operibus consumamus ferventius, ut in modico tempore compleamus tempora multa.

*Bominum
inconstan-
tia ac per-
versitas.*
*Prona.
Budia.*
Cap. 4. 8.
*Etasem
quid reddat
longam.*

Id enim verissimum testatissimumque est in fastis Empyreis annos nostros non tam computari spatio temporis, quam mensurā studii, contentionis, ac virtutis. Phœbus longo tractu cursum suum, & per varias stationes conficit. Deflectit ad Arietem & inibi uno mente commoratur, in Taurō altero, in Geminis tertio, & sic consequenter. Et hunc cursum emulantur, qui non mensem, sed annos integros, vel in Cancro retrocedendo ab incœpta semel perfectionis via insumunt, vel in Virgine, id est amoribus carnalibus vitam suam agunt, vel in Hydria seu taberna & compotationibus transducunt, vel in scorpione, id est litibus & jurgis forensibus impendunt, nihilque minus satagunt, quam quæ vel maxime accurate par esset. At enim verò qui Zodiaco virtutis, ac pietatis insistunt, non tam morantur aut graduntur, quam præcipitant, & pervolant; non domos virginum, aut spelæa leonum visunt, quam cælestibus choris se se insinuant. De hoc cursu ait sapiens: *Senectus enim venerabilis est, non diurna, neque annorum numero computata; canis autem sunt sensus hominis, & aetas senectutis vita immaculata.* Hoc nimirum discrimen est, ait, inter probum, ac reprobum; quod ille tametsi in puerili ætate, aut juventa morte præoccupatur, tamen virtute, ac pru-

dentiâ jam sit grandævus, siquidem senectus non annis, sed virtutibus & meritis æstimatur: reprobus autem tametsi sit ætate senex nihilominus ob insipientiam suam, & vitia puerilia, verè sit puer, & inter pueros computandus, juxta illud Isaiae Vatis: *Puer centum annorum morietur, & peccator Ifa. 65, 20. centum annorum maledictus erit.* Etenim quum senectus venerabilis sit, vel ob multi temporis experientiam, indeque comparatam prudentiam; vel ob humorum, indeque morum compositionem, deficiente calore, & succidente frigore, & hæc dico in quopiam deficiant, is certè nihil habere de senio, nihil æstimatione, ac veneratione dignum censendus est; & consequenter ætas illius et si longæva sit, in fastos referri neutiquam merebitur. Unde sapientissime Seneca: *Non est, quod quem- Sen. I. de quam propter canos, aut rugas putas diu brev. vite vixisse. Non ille diu vixit, sed diu fuit.* 6.8.

Quod mox similitudine navigantium illustrat: *Quid enim illum multum putas navigasse, quem lava tempestas, è portu exceptum, huc & illuc tulit, ac viribus ventorum ex diverso furentium per eadem vestigia in orbem e- git?* Non enim ille multum navigavit, sed multum jactatus est. Virtus enim & honestas non in quantitate consistit, sed in qualitate. Unde vel unus dies sine culpa transactus, integræ vitae insipientis præfertur, & momentum in fervore transductum laboris, æquivaler languori totius diei.

VI. Liquidum id evader ex operariis in vineam conductis. Ex his alii tota die laborârunt, alii unâ horâ, & tamen eandem mercedem retulerunt.

Nn 3

Res

Res ea visa prioribus iniqua, ideoque pleni cholera, & indignatione obstrepebant optimo, ac justissimo Patri familias: Nostri probe mi Domine, quod

*Opera fer-
vida bre-
vissima
prefant
sepidis lon-
gissimis.
Matt. 20.*

nos summo mane conduxeris, hos verò sub vesperum. Nostri quod nos portavimus pondus diei & aestus; & hi una hora fecerunt. Nostri quantum sit intervallum, & discriumen inter diem, & horam, & tamen pares illos nobis fecisti. Quæ hæc tua æquitas? quæ prudentia? Itane & quæ lance expendis longum & brevem laborem, diem & horam? An non diuturnitas operis & laboris, auctoramentum etiam exposcit mercedis? An non plus aggravat pondus, quam momentum? Et pares nobis fecisti? Ut video Domine tanti apud te est famulari die uno, ac anno; ille tibi fidelior, ac melior, qui in modico, quam qui in multo tibi labòravit. Quid ad ea Dominus? Tolle quod tuum est, & vade. Non plus te concerit, quam quod accepisti, nec plus es meritus, quam alii. Ex ipsis te verbis tuis judico, quod portaveris onus, non feceris. Nos inquit portavimus, illi fecerunt. Illi nimis impigre, studiosè, natively, tu cum sociis tuis flaccidè, remissè, oscitanter. Illi unâ horâ tantum effecerunt solertiâ suâ; quam tu totâ die non patrasti somnolentiâ tuâ. Adæquat, & exuperat illorum intensio ignaviam vestram, desidiamque. An itaque oculus tuus nequam est quia bonus ego sum? An non licet mihi dare quantum volo? Tolle quod tuum est & abi. Ex quo discimus valorem operum nostrorum non in prolixitate, seu quantitate, sed potius in intensione, & qualitate consistere. Ille plurimum laborat apud

Ibid.

Ibid.

Deum; ille diu vivit in servitio Domini, qui studiosius, accuratius, ferventius ejusdem in mandata exequitur.

VII. Quod verò Dominus hic loquitur de die una, id intelligendum de tota vita nostra. Hujus enim hora prima, & una est pueritia, alia Juventus, alia virilis ætas, & senectus. In harum una tantum potest quispiam egregiè laborando, & amando proficere; quantum alter in omnibus; in harum una hoc lucrari, quod alii rotius vitæ decursu non sunt indepti. Quod si ergo tempus Pueritæ, & Juventæ, vel etiam virilis ætatis perdidimus, emitamur ut id ipsum studio accurato, & indefesso in extrema ætate redimamus. Videte fratres quomodo cautè ambuletis, non ut insipientes, sed ut sapientes, redimentes tempus. Videte, ut quantum vobis in profectu virtutis deficit quoad extensionem, id ipsum accrescat quoad intensionem. Elaborate ut laudabili æmulatione invicem certetis. Sic unisquisque vestrum in opere Domini ferventior, sit ad orationem promptior, sit in sobrietate parcior, in misericordiæ exercitiis profusior, in corde sincerior, in ira mitior, in mansuetudine moderatior, in charitate jucundior, & redimet tempus profligatum, & multiplicabit sicut Phænix dies suos; & augebit incrementa frugum justitiae suæ.

§. I.

Modus tertius revocandi, seu redimenti temporis.

VIII. S. Anselmus, & S. Gregorius autem non alia ratione, aut expensis tempus captivum, venumdandum

*Tempus re-
dimitur
pœnitentia.
tum*

Ansel. b. 1. tum redimi posse, quam lachymarum gemmis, seu pœnitentiâ. Ita enim ille: *Tempus redimimus, quando vitam quam peccando perdidimus, flendo reparamus.* Dum enim male agimus, tempus in quo bene operari debueramus amittimus; sed damnum temporis redimimus, si ita vitam emendamus, ut ea bona, quæ facere negleximus plangamus; & ad ea quæ nunc facere debemus animum adjiciamus. Et iste: *Quod otiosè, & inique perdidimus, flendo & orando reparamus.* Si transit pueritia, si juventus in luxu, & petulantia disfluxit, si virilis ætas in forensibus negotiis, & causis acta est, & sola luperest senecta, remedium aliud revocandi, reparandi temporis non est, quam ut pectus tundamus, & ad meliorem frugem vel sero, serio nos recipiamus.

Ezechias lachrymis vitam reverebatur. *Reg. 20.* IX. Non modicum quid temporis profligasse crediderim Ezechiam regem in coacervandis thesauris, in jaætantia eorundem, in aliis spectaculis, & oblectamentis; ita ut jam jam cursum suum consummasset videretur. *Ægrotavit usque ad mortem.* Quemadmodum impii haud dimidiant dies suos; ita ille quantumvis bonus, & rectus, in dimidio dierum suorum properabat ad portas inferi. Dicta insuper eidem ab Isaya Vate decretoria dies: *Morieris enim tu & non vives.* Vix restabat filium horæ unius, aut alterius vitæ, stamine reliquo ab integro evolutio. *Quid hic remedii?* An medici? nullam herbam si reperire contra vim Lachesis jam jam imminentis. An amici? Ejulare si poterant, non opitulari. An famuli ad capiendum illi intensifuerant, non ad luceurrentum. An

Mathematici? Mensurare illi, & ad calculos revocare, non advocare aut sifere tempus pollut. Quid tandem? sola spes reliqua erat in lachrymis; his ille tempus prioris vitæ redemit, & annos sibi prorogavit. Quippe ut primum sese convertit ad Dominum, ut primum singultibus, & suspiriis agere cœpit, illico Dominus Vatem suum Legatum mortis in Legatum vitæ restituit, ut nomine ipsius illi diceret: *Audivi orationem tuam, & vidi lachrymasti vas & ecce sanavi te, die tertio ascendes ad templum domini & addam diebus tuis quindecim annos.*

X. Attonito autem ad tanti rumoris, ac dignitatis insolentiam Principe, obsignaturus ejusdem veritatem scitatur ex eodem Vates: *Vis ut ascendat umbra decem lineas, an ut revertatur totidem gradibus.* Cui is: *Facile est umbram crescere decem lineis: nec hoc volo ut fiat, sed ut revertatur retrorsum decem gradibus.* Quod & factum. Etenim invocavit Isaias Prophetam Dominum, & reduxit umbram per lineas, quibus jam descendebat in horologio Achaz retrorsum decem gradibus. Hic quæro quid intendebat etiam in hac obsecratione sua Ezechias? Cur non petuit, ut ascenderet umbra, sed ut retrocederet? Abulensis Tostatus scribit ex Hebræorum traditione propter malitiam Achaz, diem in qua ipse mortuus est, diminutum fuisse ab aliis diebus decem lineis, seu horis. Cur nunc idem petuit Ezechias, & non ut plus, vel minus, quam per decem lineas rediret. Mysterium sane aliud non est, quam ut eo signo abolita, & expiata demonstrarentur deicta ipsius in decalogum perpetuæ.

Abul. int.
4.
Reg. 4.23.

perpetrata, & tempus jam evolutum eidem redonatum, quod Achæo impi fuerat diminutum. Eò quod tempus breve ad clepsidram, seu hydraulum conficit; ideo etiam sciahericum horologium attraxit; meritus est duce-re dies solis, quia planxit dies Lunæ, & Veneris.

Godefridus
Ep. pæni-
tentia vita
prerogat.
Philo. Si
monid. de
Episc. Spir.

XI. Perperam itidem insump-tat tempus vitæ suæ Godefridus Prä-ful Spirensis, ita ut in vicinia mortis exclamare coactus fuerit: *Væ mihi qui tempus vita in jocis, & iudicris facetiis male transagi, jam pergo ad aeternitatem, jam appropinquavi usque ad portas mor-tu. Advocato mox Presbytero cepit coram illo relegere errata vitæ suæ, & non tam linguâ proferre, quam gemi-tibus deplorare. Advertite quantum valeat pænitentia ad temporis spatio amplianda; tantum sanè, ut à morte ad vitam remigrârit, ut phænicis instar in sidulo suo mortuus multiplicaverit dies, & supervixerit annis subinde om-nino duodecim, quos non jam jocis (nunquam enim toto eo tempore ri-dere visus est;) sed ejulatibus, & lamen-tis transduxit. Ita nimirum quod jo-cosè, & otiosè, aut etiam nequiter per-ditum est, flendo, & ejulando repa-ratur.*

XII. Et quis quælo nostrum est, qui non aliquid hujus pretiosi mun-e-ri pessum dedit? *Quis est, qui non ho-ras duntaxat, & dies, sed & menses, ne dicam annos sine fructu, & profectu, sine opere bono nequiter insumpit?* Restat itaque ut & præsens fructuose impendamus, & evolutum fervore actionum piarum supererogatoriis o-peribus, & imprimis orationibus, &

lachrymis reparemus. *Si dispensa-retur fulminatisillis Epulonibus, & a-liis, vel momentum resipisciendi, ve-niam emerendi, pænitendi, quam illud sanctè quam ferventer, quam conten-tiosè in laboribus, afflictionibus, pæ-nitentiis, quas unquam mortalium quispiam assumpsit, impenderent! O si indultum esset animabus, in expianti-bus flammis detentis, redire ad tem-pus merendi, ac satisfaciendi; quanta alacritate, non auro & gemmis; sed sanguine, & vita; immo mille morti-bus illud mercarentur. O si vel ipsi jam æternum beati remigrare ad tempus hoc mercendi possent, emerent unicam horam omnibus equuleis, ignibus, bestiis, martyriis, cuperentque illa pa-ti, quæ unquam invicti Athletæ Do-mini perpessi sunt usque ad diem judi-cii. O quam intense omni animi co-natu adniterentur, ut qui jam inter Angelorum choros computantur, in-ter Cherubinos, ac Seraphinos adscri-bi mererentur.*

XIII. Ergo cum id nobis gratui-tò indultum sit, omnibus nervis, & retinere præsens; & revocare præteri-tum contendamus. Quotquot enim mo-menta hic in orio deperdimus, to-tidem æternitates gloriæ, quas labo-rando, patiendo, animas convertendo acquirere poteramus, perdimus, tam immensâ jacturâ, ut si vel in cælesti beatitate pænitere possemus, non alte-rius rei, quam temporis perdimi, aut minus strenue expensi nos pænitentem.

CHRISTE JESU vita animæ meæ, & Deus meus, qui in hanc finem de cælis descendisti, ut ex mortuis resuscitati vitam haberemus, & per-fectus

fectius haberemus, expande sinum benignitatis tuæ, & ut in creatione insuffasti nobis vitam corporalem; ita jam in reparatione per Spiritum S. tuum, quem supra discipulos tuos mittere dignatus es, insuffla spiritualem; tibi deinceps abundantius, id est perfectius, ac ferventius deserviamus. Da impensis ut tempus amissum in forensibus, & inutilibus occupationibus, operibus sanctis, & perfectis impendamus;

ut tanto ardentiùs ac cumulatiùs meritis augendis insistamus, quanto ante hanc remissiores nos præstimus; ut flendo, & orando reparemus, quod in otio, & nequitia perdidimus. Ita redanimatos donis tuis comple, beneficiis cumula, fervore spiritus reple, ut deinceps in novitate vitæ ambulantes, immortalem consequi mereamur.

Amen.

CONCIO XXX.

DE SANCTISSIMA TRINITATE.

Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii & Spiritus S.

Marc. 16.

ARGUMENTUM.

TRIA RITE NUMERATA.

I.

Vulgatum apud pleraque nationes in idiotas adagium est: Ne scit tria numerare. Aud. Quo sane illud unicum in-

nuere intendunt, puerile esse tria numerare, & id ipsum eos comprehendere neutquam posse. Pythagoras nihilominus arcanum in hoc latere mysterium statuit, Academiamque eo fine erexit, ut qui tria ad calculum rite revocare nosset, rude, ac epomide do-

Dion. Areopagita
discipulos Deum per Trinitatem enu-

merare edocuit: Deus est principium, & Div. Nom.

quo emanamus; medium, quo ducimur; finis, in quem dirigimur. Quibus verbis sublimissimam, & de Principio a quo conditi, & de mediis, quibus provehimur; & de fine, in quem nobis collendum est, sapientiam complexus est. Subdit Plutarchus eundem Philosophum discipulos, (si quospiam incapaces hujus doctrinæ competisset) limine suo exturbasse, dicendo; μή γας οὐος magnus asinus, seu Apage ad asinos.

Plus.

Aug. l. b. de
Trinit.

naretur. Hic enim Augustino Præsule teste, Trinitatem tertii omnium men-

o o

Ego